НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 6

Місце на трьох

LinguAula

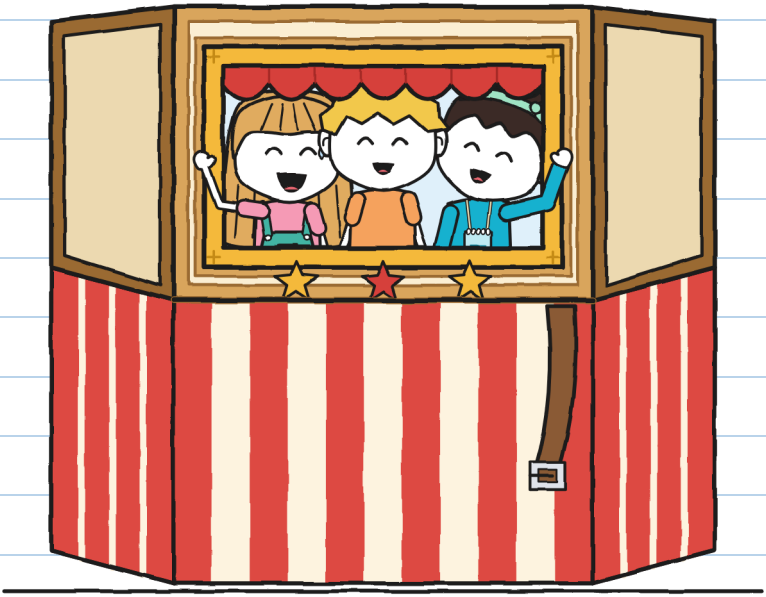

(зошит Гуні)

РОЗМІР M
Середній рівень · 9+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 6

Місце на трьох

Текст та ілюстрації: LinguAula

РОЗМІР М · Середній рівень · 9+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Шоста книжка серії. Попередні: «Ця посилка кусається», «Не відкривати до грому», «Поверніть, будь ласка», «Тут ні, Крихто!» і «Один торт на двох».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Утрьох. Ручку я вже вибрала. —Ю.

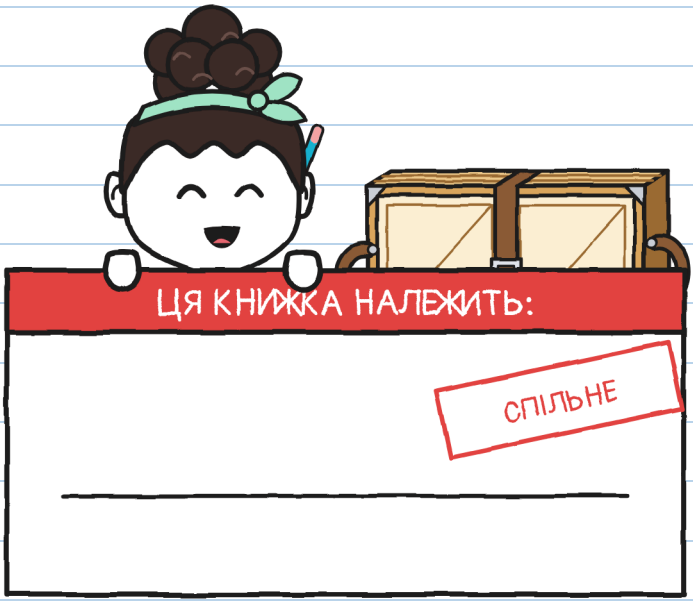

Спільне. Вміщаємося. —Ю.

Якщо знайдеш, поверни складеним.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці. Справжніх драконів не існує. Посилки не повертаються по повітрю. Для справжнього перенесення дивись сторінку 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Міряє в сантиметрах. Цього тижня рахує ще дещо інше.

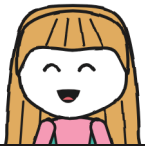

Юля. Знає дорогу. Пояснити її — то вже інша справа.

Ноа. Давня подруга Юлі. Міряє кроками: вони в неї завжди з собою.

Ірена. Веде театральну майстерню. Не каже, куди йти: каже «стоп».

Тоньо. З БЛИСКАВКИ й із крамниці. Хронометрує і не коментує. Майже.

Мара. Позичає посилку. Коробку не віддає.

No 6. Театр, що вміщається в коробку. Якщо ніхто не тримає ремінь, розкривається, де захоче.

R. Відправник. Цього разу залишило рядок в інвентарі.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 6
Гуні

СПІЛЬНЕ.

Зошит No 5 закінчився двома стрілками на циферблаті годинника. Цей — помаранчевий, як мандаринка. На ньому теж є печатка крамниці.

На першій сторінці я написав лише одне слово й залишив півсторінки вільними — про всяк випадок. Вільними вони не пробули й хвилини.

Я поділилася першою сторінкою — своїм почерком. —Ю.

РОЗДІЛ 1

Навіщо потрібні троє?

У понеділок, повернувшись зі школи, я побачив Юлю за прилавком із конвертом у руці. Не зеленим і не синім: бірюзовим, закритим.

— Його приніс листоноша. Написано: «Крамниці „Неможливі доставки"». Я давно його не відкриваю.
— Як давно?
— Двадцять вісім хвилин, — сказав Тоньо зі своєї коробки, дивлячись на годинник. — Рекорд району.

Він був не мій. Чужі конверти важать утричі більше. —Ю.

Мара відкрила його нігтем.

Я Ірена, відповідальна за театральну майстерню районного центру.
Оновлюючи інвентар, я знайшла рядок:
«Складаний театрик: очікує на отримання».
Він у вас?
У суботу, 31-го, — районні змагання.
Якщо театрик прибуде складеним до нашого двору,
принесений командою з трьох, я підпишу його тут же.
У команді Ноа є місце для трьох, а поки що там лише вона.

Юля: це я! Тепер я займаюся театром.
Приведи когось, хто знається на посилках. —Ноа

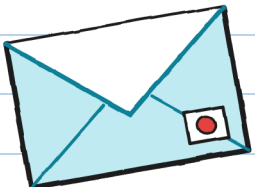

«Хтось, хто знається на посилках». Це був я.
«Посилки» мені сподобалися. «Хтось» — менше.

О п'ятій прийшли Ірена й Ноа. Ірена несла теку, жилет із безліччю кишень і свисток на шиї. У Ноа на мотузці висів блокнот, а за вухом стирчав бірюзовий олівець.

Юля й Ноа обіймалися так довго, що я встиг це виміряти: одинадцять секунд. Я стояв збоку із зошитом. Зошит теж для цього годиться: щоб було що тримати в руках.

— Це Гуні, — сказала Юля. — Він знається на посилках.
— Привіт, Гуні, що знається на посилках, — сказала Ноа. І записала моє ім'я в блокнот.

Мара залізла на синій ослінчик і зняла зі своєї полиці No 6. Коробка, як усі.

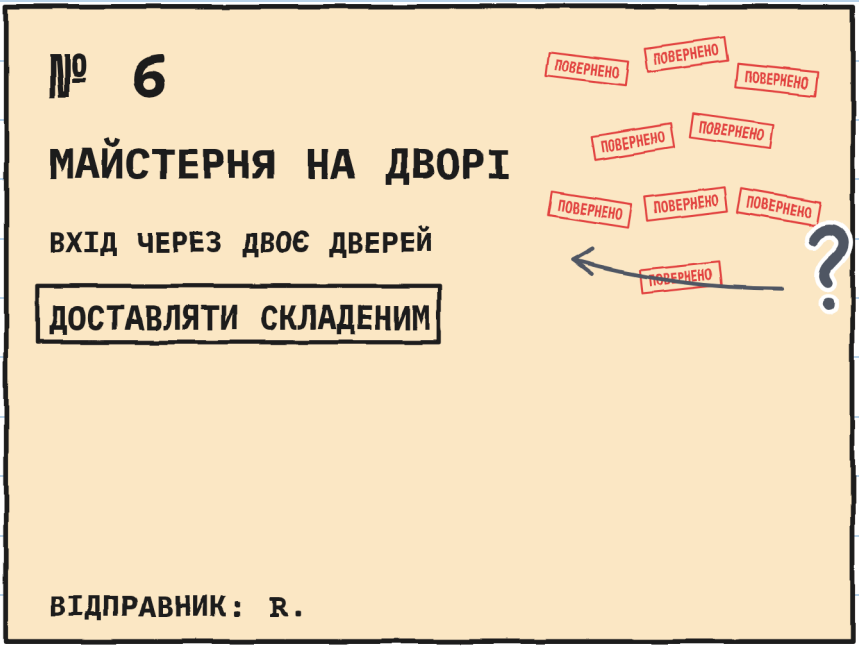

— Дев'ять штампів, — сказала Юля.

— «Двоє дверей», — прочитала Ноа. — Які ще двоє дверей?

Ірена не знала. Мара теж. Я записав це зі знаком питання.

— Я носила її дев'ять разів, — сказала Мара. — У понеділок мені відчиняла двері швейна група, у середу — хор, у п'ятницю — шахісти. «Майстерня? Це не тут». Ніхто не підписував за майстерню.

— Театр репетирує на дворі, — сказала Ірена. — А на дворі дзвінка немає.

Ірена розкрила теку й показала Марі аркуш із печаткою центру.

— Тепер майстерня є в реєстрі: «Театральна майстерня. Відповідальна: Ірена». За майстерню вже є кому підписати.

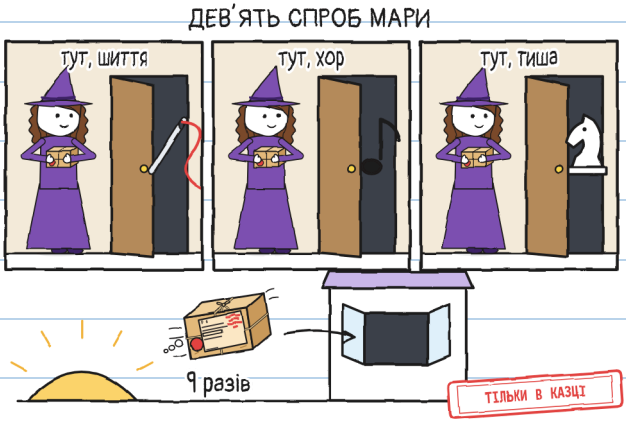

— Раз є кому підписати, чому б Марі не віднести його в коробці, як підставку для Елії? — спитала Юля.
— Я носила його в коробці дев'ять разів, — сказала Мара. — Тепер умови ставить той, хто отримує.
— Складаний театрик — для площ, — сказала Ірена.
— Мої діти мають упоратися з ним на вулиці. Якщо ні, мені він не підходить. А я не підписую те, що мені не підходить.

— Це я чула в пекарні, — сказала Мара. І записала умови в реєстр. Етикетка лишається в коробці, а коробка — у Мари.

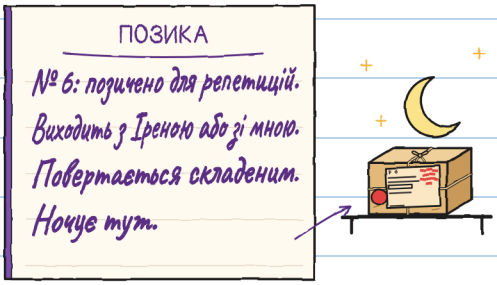

На полиці йому вранці нікуди повертатися. Він і далі на дев'яти штампах. Я спитала. —Ю.

У вівторок ми пішли на двір районного центру. З тротуару входять через залізну браму, що зачиняється сама.

Мара поставила коробку на землю й зняла кришку. Вийшовши з коробки, театрик виріс, як підставка Елії. Я вже не лякаюся: дістаю рулетку.

РОЗМІРИ No 6

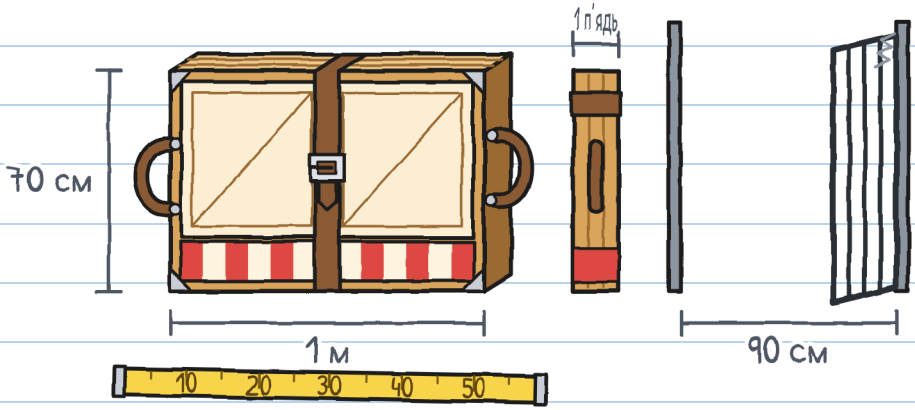

Ребром він проходив у браму. Це було легко.

Спершу Ірена захотіла перевірити, чи він цілий. Вона розстебнула ремінь і повернула складений згорток. Панелі розкрилися самі, під власною вагою: клац, клац, клац. Це була сцена з трьома стінами, короткою завісою і вікном у рамці на задній панелі.

Крізь вікно театрика було видно Тоньо, що проходив повз із бутербродом. Рот у нього був повний. Привітатися він не зміг.

— Цілий, — сказала Ірена. — Правило майстерні: руки — на ручках. На шарнірах — ніколи. А на поворотах хтось тримає ремінь.

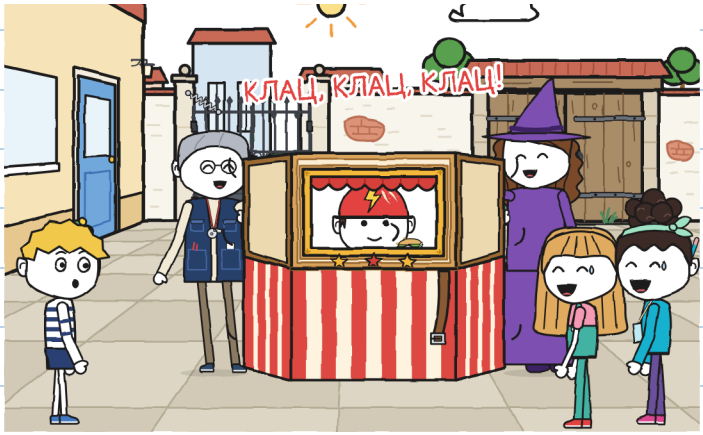

Ірена з Марою склали його й застебнули ремінь.

— Спробуємо ми, — сказала Юля. Ноа вже стояла біля другої ручки.

Вони порахували до трьох і підняли його. Могли. Обійшли двір. Дійшли до брами. Брама була зачинена.

Юля глянула на неї. Ноа глянула. У них було чотири руки, і всі чотири зайняті.

Я стояв за два метри, з двома вільними руками й зошитом.

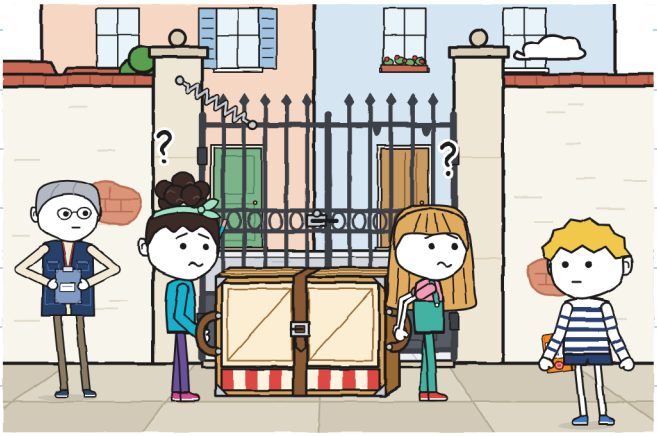

Я притримав браму спиною. Вони пройшли. Ірена щось записала в теку.

Того вечора я винайшов прилад для цього зошита.

ТРІЙКОМІР

хто що робить на кожному відрізку

	НЕСТИ 	СПРЯМОВУВАТИ 	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ
двір, перша спроба	Юля і Ноа	Юля і Ноа	
двір, друга спроба	Юля і Ноа	Юля і Ноа	Гуні

Два імені повторюються, а клітинка порожня: пройти не можна. Із заповненою клітинкою — можна.

І записав ще одне, менше: «Браму притримає й камінь».

Лишалося зрозуміти етикетку.

— Двоє дверей — це дві стулки брами, — сказала Юля.

— Треба відчинити обидві, — сказала Ноа.

— Можемо спершу виміряти мур ззовні, — сказав я.

Ми втрьох показали одночасно. Юля — на браму. Ноа — на залу майстерні. Я — на вулицю.

— Потім, — сказали обидві.

Я пішов сам. Обійшов мур і знайшов дещо. Коли я повернувся, вони сміялися з чогось із часів, коли мене ще не було в районі. Я відкрив рот.

— Уже вирішено, Гуні, — сказала Юля. — Це дві стулки.

Я закрив рот. І зошит.

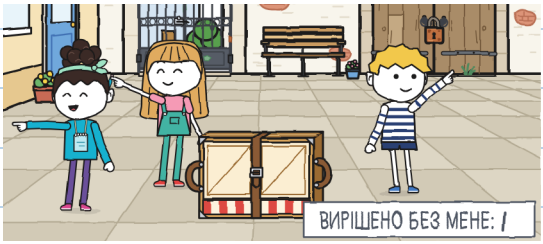

Цю рисочку я побачила через два дні. Моя. —Ю.

РОЗДІЛ 2

Хто знає дорогу?

У середу був перший маршрут: від крамниці до двору, вулицею. Коли я прийшов, трійкомір уже був заповнений. Зеленим.

— Ти з Ноа несете, — сказала Юля. — Я спрямовую, бо знаю дорогу. А оскільки йду попереду, розчищаю шлях.
— Ми це придумали по дорозі, — сказала Ноа.

Зеленим не стирається. Друга рисочка.

ТРІЙКОМІР

	НЕСТИ	СПРЯМОВУВАТИ	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ
двір, перша спроба	Юля і Ноа	Юля і Ноа	
двір, друга спроба	Юля і Ноа	Юля і Ноа	Гуні
крамниця → двір	Гуні і Ноа	Юля	Юля

ВИРІШЕНО БЕЗ МЕНЕ: 11

— Перед виходом можна було б накреслити план, — сказав я. — З пронумерованими поворотами.
— План не потрібен, — сказала Юля. — Усе прямо до кульгавої риби.

Ноа розсміялася. Юля теж.

— Якої риби?
— Кульгава риба — це кульгава риба, — сказала Ноа.
— Це довга історія, — сказала Юля.
— І дуже гарна, — сказала Ноа.

Мені її не розповіли. Третя рисочка.

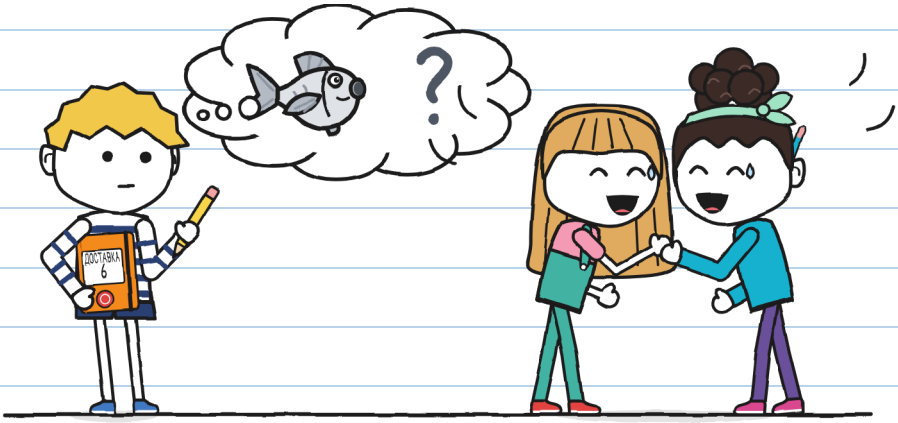

Мара дістала театрик із коробки біля дверей крамниці. Ноа застебнула ремінь на перший отвір.

— Так він швидше розстебнеться, коли прийдемо.

Я йшов попереду, Ноа — позаду. Попереду видно вулицю. Позаду видно тільки театрик. Ірена йшла останньою, з текою та свистком. Вона не казала, куди йти. Вона казала «стоп», коли траплявся бордюр.

Юля розчищала шлях дуже добре.

— Дорогу, іде театр!

Пані з взуттєвої крамниці вийшла до дверей подивитися. Чоловік із собакою зачекав у під'їзді. Далеко, по той бік району, задзвонив дзвіночок. Дзінь.

— БЛИСКАВКА репетирує свою пробу, — сказала Ноа.
— Вони на велосипедах, із конвертом. А ми пішки, з оцим.
— З цим не бігають, — сказала Ірена.

Ми дійшли до площі з фонтаном. Юля обернулася, крикнула вказівку й побігла до центру притримувати браму.

— До кульгавої риби — і звернути!

І її вже не було.

Посеред фонтана стоїть кам'яна риба. Я добре її роздивився. З мого боку в неї були всі плавники.

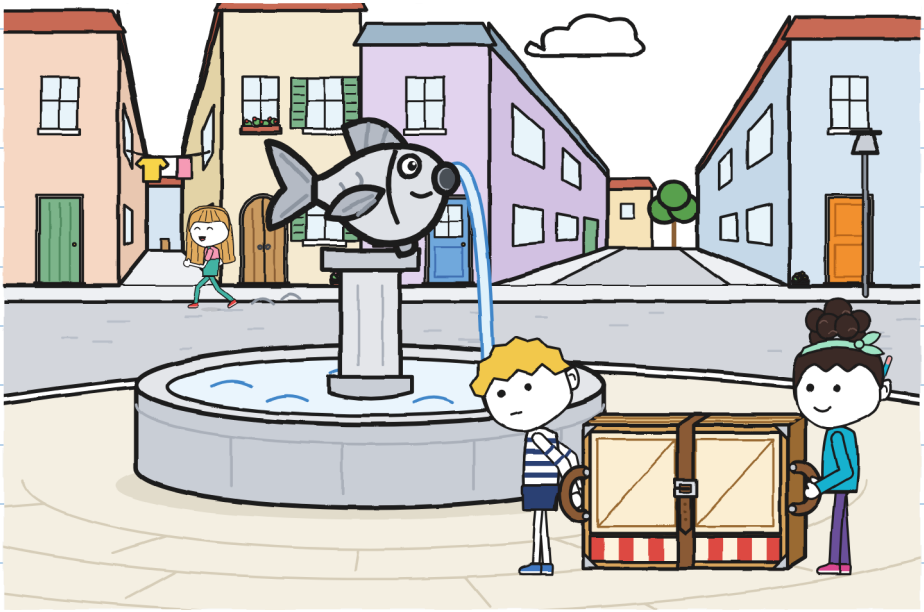

Я подумав швидко, а це не моя сильна сторона.

Риба з фонтана: плавники на місці, усі.
Не кульгава.
Буде інша риба.

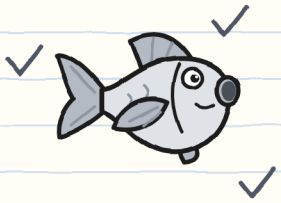

Звернути: на який бік?
Ліворуч — вузька вулиця.
Праворуч — широка вулиця.
Театрику краще йти широкою.

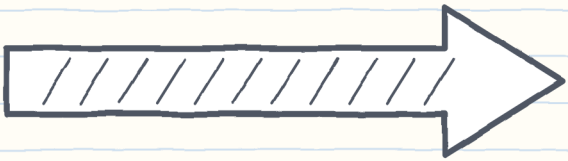

— Звертати вже? — спитав я, не обертаючись.
— На кульгавій рибі! — сказала Ноа з-за театрика.

Я далі шукав іншу рибу. Не було. Я повернув праворуч.

Ніхто не сказав «поворот». Ніхто не притримав ремінь. На першому отворі пряжка тримає слабко. Клац. Клац. Клац.

Панелі розкривалися повільно, одна за одною, навколо Ноа. Ірена свиснула в свисток. Коли шум стих, посеред вулиці стояв театр. А в театрі — Ноа.

— Привіт, — сказала вона з вікна.

Ірена подивилася на руки Ноа. Потім подивилася на мої. Вони були цілі: панелі легкі й розкриваються повільно.

— Хто спрямовував? — спитала вона.

Ніхто не відповів. Юля, яка спрямовувала, притримувала браму двома вулицями далі.

Ми склали його вдвох з Іреною, руки на бічних планках. Тим часом я виміряв: від моєї ноги до фонтана — чотири метри.

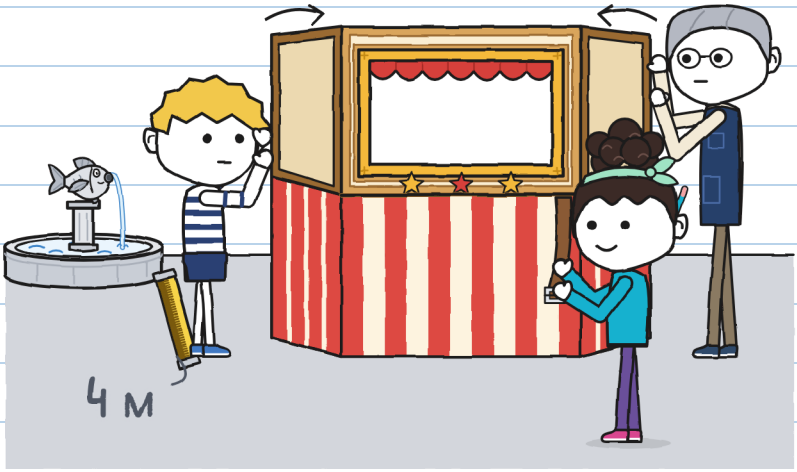

Юля повернулася бігом.

— Але ж це було на кульгавій рибі!

— На якій кульгавій рибі?

— Ось на цій! — Вона показала на фонтан. — Ліворуч. Як завжди.

— «Завжди» — це з часів, коли мене тут не було.

Юля обернулася до Ірени.

— Просто Гуні заблукав.

Я не заблукав. Я точно знав, де я: за чотири метри від фонтана. Я щойно це виміряв.

І це теж вирішили без мене. Четверта рисочка.

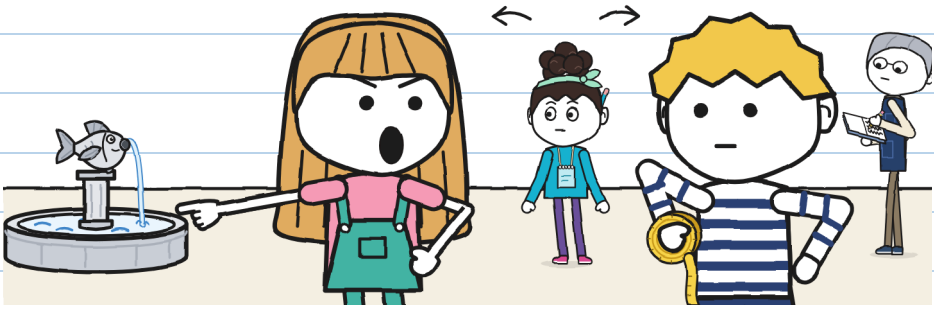

Я сказала це вголос і при людях. Знаю. —Ю.

Мені показали інший бік риби. Лівого плавника бракує. Щоб побачити, треба знати, що його немає.

Ми повторили поворот. Першого разу я сказав «поворот» надто рано, другого — надто пізно. Третій вийшов, але ніхто не говорив.

По проїжджій частині промчала БЛИСКАВКА: Зоя, Бруно й Тоньо, один за одним, руки на кермі. Дзінь на розі. Вони обігнули фонтан без гальм і не торкаючись.

— Пункт один, з першого разу! — кинув Тоньо.

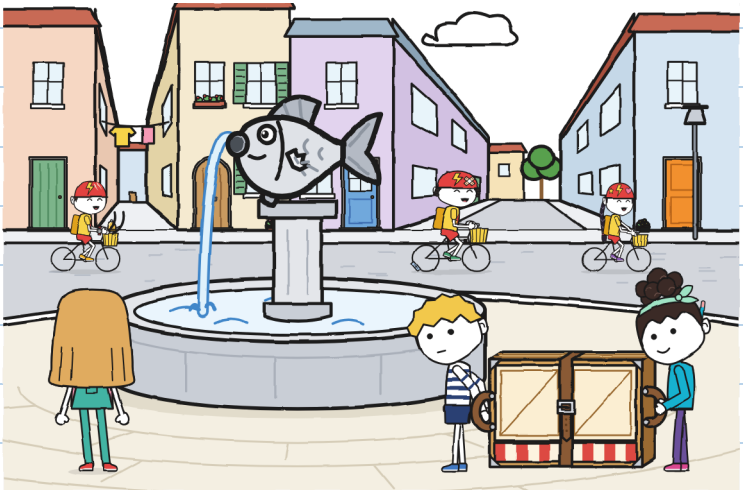

На двір ми дійшли майже вночі. Мара склала театрик у коробку й віднесла коробку до крамниці.

Я записав сьогоднішнє в трійкомір. У трьох клітинках були імена, а все одно в нас на вулиці розкрився театр. Приладові чогось бракувало. Чого — я не знав.

ТРІЙКОМІР

	НЕСТИ	СПРЯМОВУВАТИ	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ	
крамниця → двір	Гуні і Ноа	Юля	Юля	
крамниця → фонтан	Гуні і Ноа	Юля	Юля	розкрився · повторено 3 рази

?

Моє ім'я в цьому рядку двічі. А мене не було в жодному з двох. —Ю.

Удома на останній сторінці я намалював те, що знайшов у вівторок за муром. Прикрив рукою, хоча був сам.

Я подумав: «Завтра вони знову схибляться. Тоді я це дістану».

План здався мені добрим. Навіть із годиною.

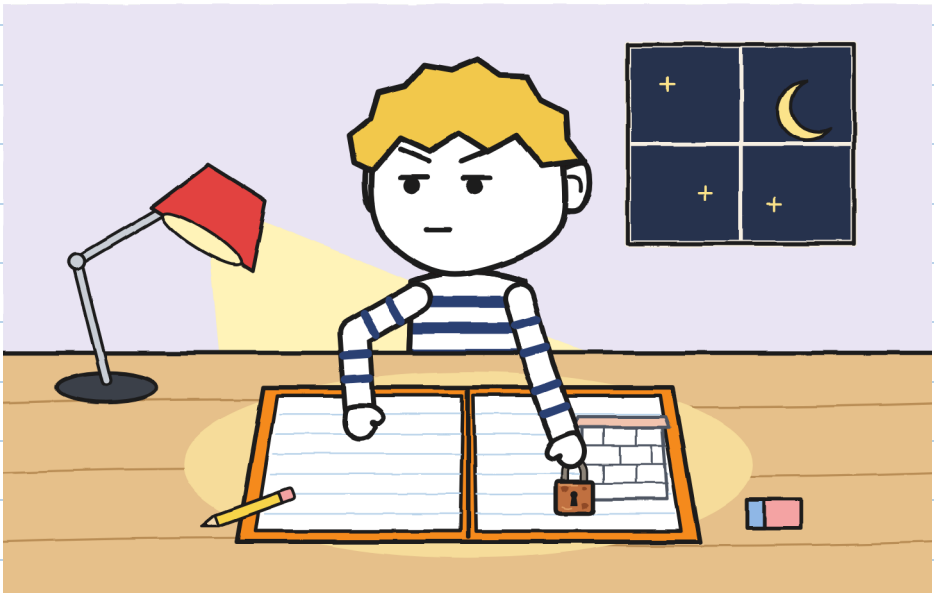

Цю сторінку я прочитала в четвер. Мені не сподобалося. Моя, із середи, — теж. —Ю.

РОЗДІЛ 3

Чи годиться план Гуні?

Тієї ночі я зробив цілий план. Двір згори, мур із розмірами, брама, фонтан, три відрізки. А позаду — те, що у вівторок.

Вийшов дуже гарний план. Я склав його вчетверо й заховав у зошит.

У четвер у крамниці Ноа рахувала кроки.

— Від дверей до бордюру — шість кроків. Від бордюру до ліхтаря — одинадцять.

— Це міряють рулеткою, — сказав я.

— Я міряю кроками. Вони завжди зі мною.

Я виміряв один крок Ноа: п'ятдесят вісім сантиметрів. Вона записала це в блокнот. Я — у зошит. Юля дивилася на нас, як той, хто бачить двоє годинників, що показують однаковий час.

Я думав, що Ноа буде ще однією Юлею. Вона не така. Ноа рахує.

Ми пішли на двір з Іреною. Юля й Ноа хотіли випробувати свою ідею: відчинити обидві стулки брами.

Перша стулка відчиняється й зачиняється сама. Друга не відчинилася. На ній фарба на фарбі, а на землі — гвинт.

— Тоді етикетка помилкова, — сказала Юля.

— Точно, — сказала Ноа.

Вони вирішили це за дві секунди. Я дістав олівець для рисочки. Це була п'ята.

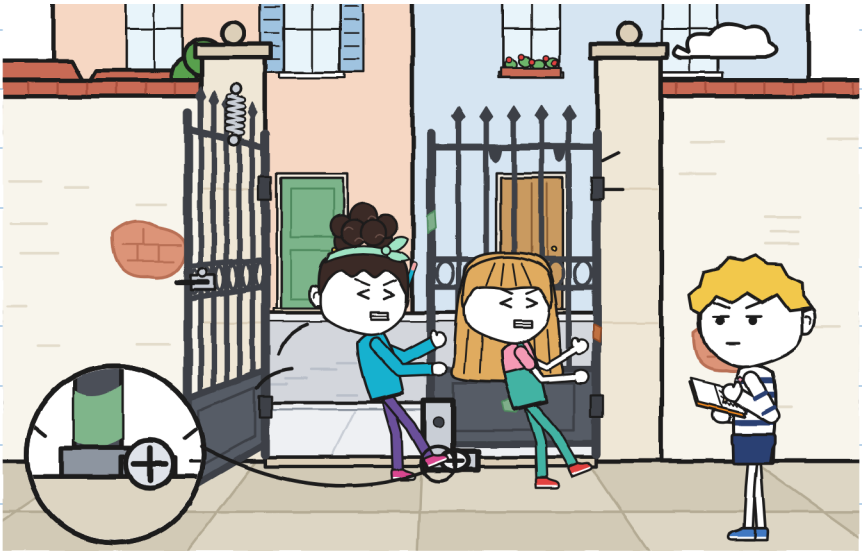

Я її не зробив.

Я подивився на ряд рисочок. Однієї бракувало. У вівторок за муром я теж вирішив дещо, нікого не питаючи: змовчати.

ВИРІШЕНО БЕЗ МЕНЕ:||||

ВИРІШЕНО БЕЗ НИХ:|

— Етикетка не помилкова, — сказав я. Вийшло голосніше, ніж я хотів. — У двору є ще одні двері. Вони позаду двору, в провулку біля каналу. Старі, із замком. Я знайшов їх у вівторок.

Я дістав план і розгорнув його на театрику.

— У вівторок? — сказала Юля.
— У вівторок. Я приберіг це, щоб потім мати рацію.

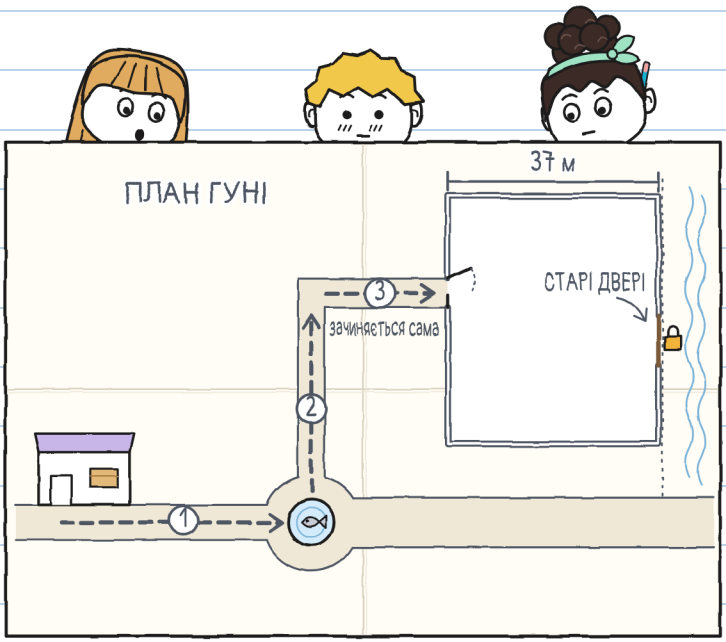

Якийсь час ніхто нічого не казав. Я виміряв: це було довго.

— Гаразд, — сказала Ноа. І змалювала двері на свою мапу.

Юля не сказала «гаразд». Вона совала ногою.

— Учора це було б дуже до речі.

— Ага.

На дворі немає куточка, де можна сховатися. Я його й не шукав. Я лишився з розгорнутим планом.

Я не сказала «гаразд», бо це ще не було правдою. —Ю.

Ми пішли подивитися на двері втрьох, з Іреною. Ноа порахувала мур: шістдесят чотири кроки. У мене вже було: тридцять сім метрів. Виходило те саме.

Старі двері дерев'яні, двостулкові, широкі, як ліжко велета. У замку більше іржі, ніж замка.

— Вони роками зачинені, — сказала Ірена. — Я завжди бачила їх такими.

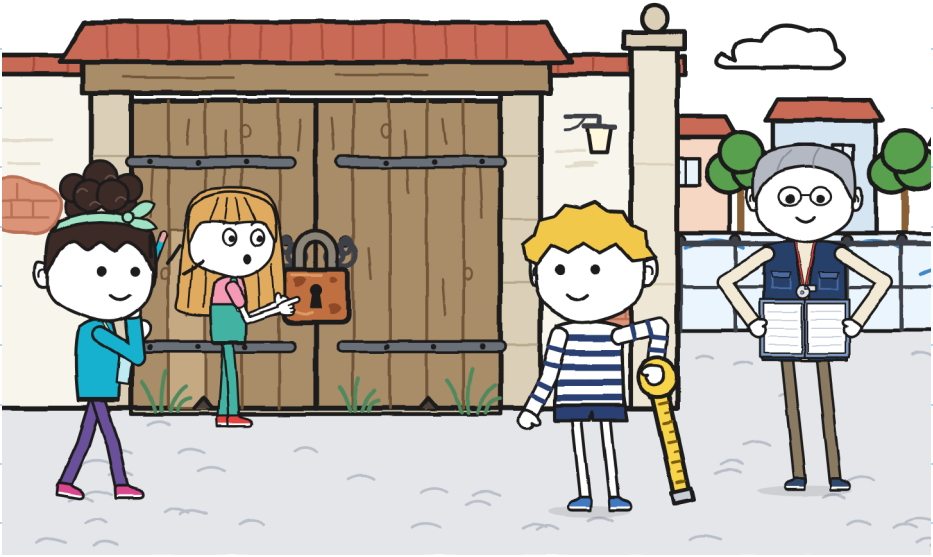

Ірена шукала в реєстрі центру, аж поки не знайшла жовтий аркуш.

— Ось. Коли ці двері були в користуванні, на двір входили двома шляхами: через браму або тут. Двір називали «двір із двома дверима». А з усіх гуртків лише театр репетирує на дворі.

— Тоді етикетка — не загадка, — сказала Ноа.

— Це адреса, — сказав я.

«Майстерня на дворі. Вхід через двоє дверей».

Написано правильно. Просто давно.

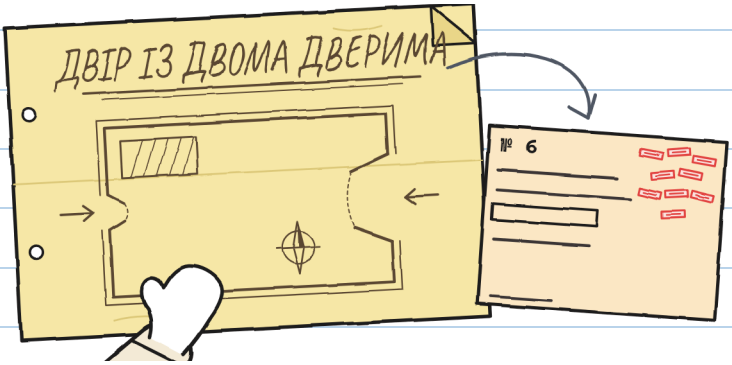

Мара потім сказала, що бачила цей замок дев'ять разів. Вона думала, що зачинені двері вже не рахуються. —Ю.

Ключ лежав у теці, у конверті: «Старі двері. Не загубити». Ірена відчинила замок. Двері видали звук, як корабель.

Усередині, на дворі, шахісти виставили столи на сонце. Ірена розклала театрик посередині, щоб побачити, скільки місця лишається між двома дверима. Лишалося з запасом.
Крізь вікно театрика було видно дона Антоніо, шахіста, з беретом на очах. Він обмірковував хід. І трохи хропів.

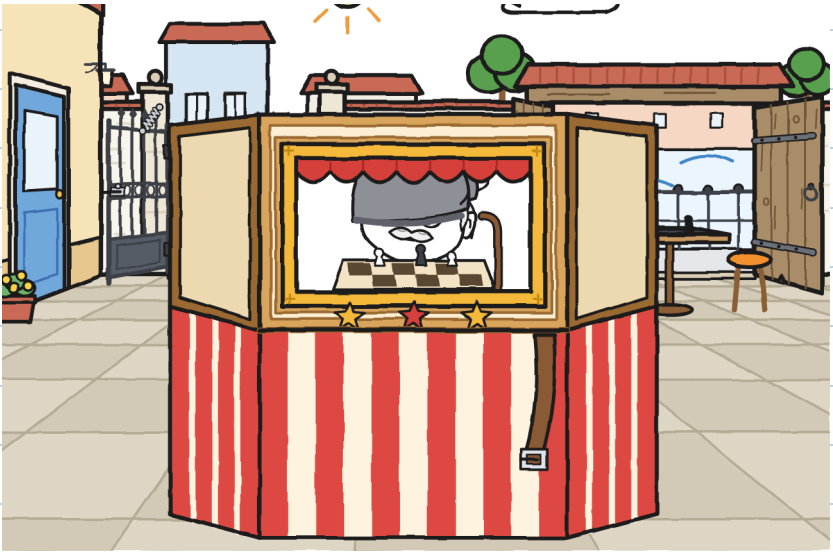

— У суботу я відчиню обоє, — сказала Ірена. — Велосипеди заїжджають через старі, з провулка біля каналу. Ті, хто пішки з вантажем, — через браму, з тротуару. Так вони не перетнуться.

— Але старі ширші, — сказала Юля. — І самі не зачиняються.

— А брама — ваша. Якщо майстерня понесе театрик на площу, там будуть гірші двері.

Юля відкрила рота. Подивилася на Ноа. Подивилася на мене.

— А ти що скажеш?

Це був перший раз за весь тиждень, коли вона мене про це питала. Я записав це з датою.

Я сказав: через браму, але з попереднім тренуванням. Ноа сказала те саме. Юля сказала «гаразд», і цього разу це була правда наполовину.

Потім ми виправили трійкомір. У ньому було три клітинки, і жодна не годилася ні для середи, ні для мого.

ТРІЙКОМІР (ІЗ ЧОТИРМА)

	НЕСТИ	СПРЯМОВУВАТИ	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ	ПОВІДОМЛЯТИ
двір, друга спроба	Юля і Ноа	Юля і Ноа	Гуні	Гуні — ні
крамниця → фонтан	Гуні і Ноа	Юля	Юля	*ніхто*

ПОВІДОМЛЯТИ: сказати те, що знаєш

У трійкоміра чотири клітинки. Не скаржуся. Четверта дається мені найважче. —Ю.

Назад ми йшли повз фонтан. Я зупинився перед рибою, з її кульгавого боку.

— Розкажете мені історію?
— Вона довга, — сказала Юля.
— У суботу, — сказала Ноа. — Якщо дійдемо.

Це не була відмова. Я сховав план у зошит, цього разу нескладений, із половиною плану назовні.

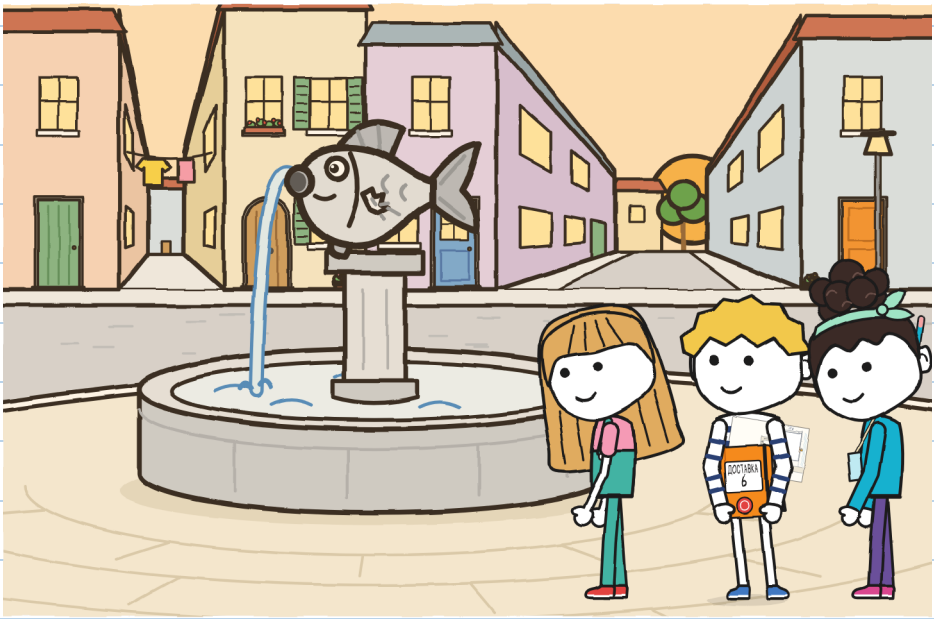

РОЗДІЛ 4

Чи може спрямовувати кожен?

У п'ятницю до крамниці прийшов Тоньо з годинником, олівцем і заявкою БЛИСКАВКИ.

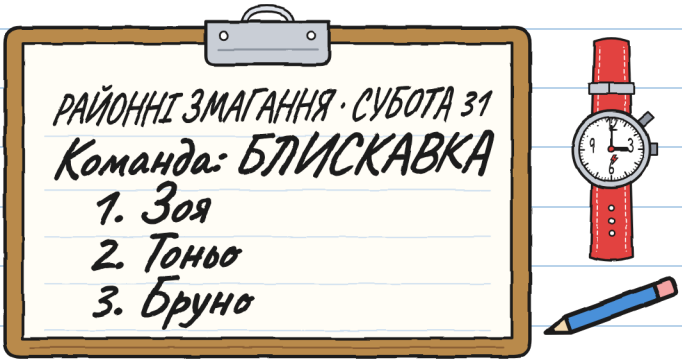

— Її написала Зоя, — сказав він. — Бруно продиктував їй своє ім'я: «Бруно, через „б"».

— А Зоя?

— Написала «Бруно». Через «б».

Потім він сів на свою коробку й обнулив годинник.

— Сьогодні міряю час. Не коментую. Записую, що довелося повторювати.

Ідея Ноа: по черзі. Три відрізки, і на кожному спрямовує хтось інший. Моя ідея: щоб спрямовувати й розчищати шлях була та сама людина, та, що йде вільна. Двоє інших бачать лише театрик. Ідея Юлі: починати вже.

— Хто спрямовує перший відрізок?
Ми втрьох показали одночасно. Кожен показав на іншого.

Тоньо це записав. Ірена чекала біля дверей, з текою. Теж не коментувала.

Перш ніж підняти театрик, Юля сказала:

— Одне. У середу я дала вказівку, яку розуміла лише Ноа. А потім сказала, що ти заблукав.

Більше нічого не сказала. Не треба було: там було все.

— Гаразд, — сказав я. Цього я навчився в Ноа.

— З якого боку в риби немає плавника? — спитав я.

— З лівого, як підходиш. На фонтані — поворот ліворуч. Скажу за п'ять кроків.

— Оце вже вказівка.

Обидві ноги нерухомі. Перевір на малюнку. —Ю.

Відрізок один. Ноа застебнула ремінь на другий отвір.

— П'ять кроків... Поворот ліворуч!

— Ремінь! — сказала Ноа. І притримала його.

Ми обійшли кульгаву рибу. Здавалося, що ми робимо це завжди. Жодного клацу.

— Відрізок один: шість хвилин, — сказав Тоньо. — Повторено: нічого.

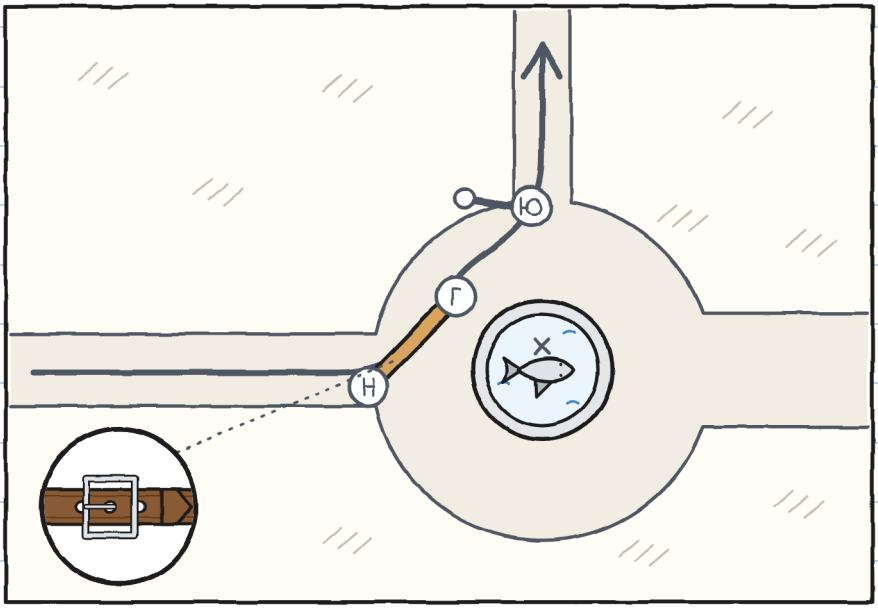

Відрізок два, від фонтана до рогу. Несли Юля й Ноа. Спрямовував я.

Я спрямовую так:

— Три кроки. Стоп. Бордюр. Вгору. Два кроки. Стоп. Пані. Добрий день. Пані проходить. Чотири кроки.

Юля йшла попереду, зі своєю ручкою, не кажучи ні слова. Її нога сама тягнулася до короткого шляху. Вона повертала її на мій шлях.

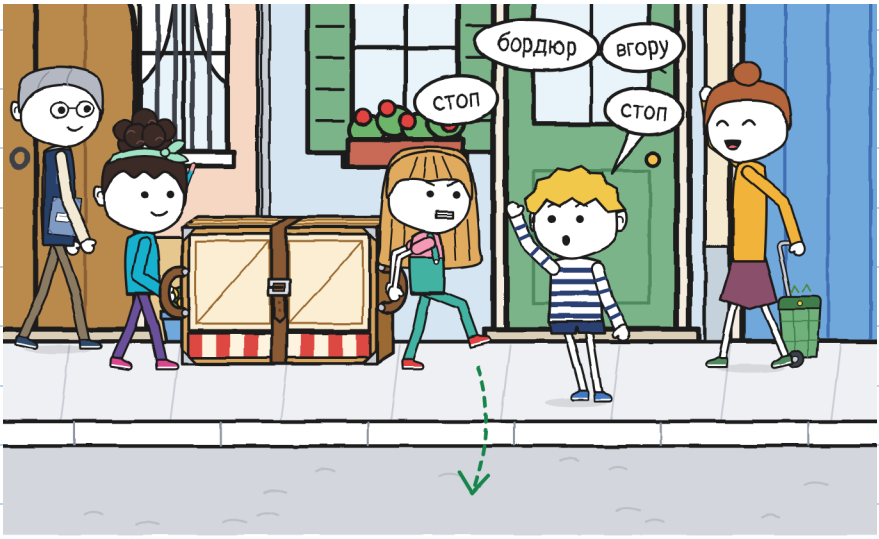

— Відрізок два: одинадцять хвилин, — сказав Тоньо.
— Найповільніший, який я міряв. Повторено: нічого.

Уперше я щось спрямовував, і не довелося повторювати.

— Ти сказав «стоп» чотирнадцять разів, — сказала Юля.
— Я їх порахувала, — сказала Ноа. — П'ятнадцять.
— Зайвих було шість, — сказала Юля. — Але я виконала всі.

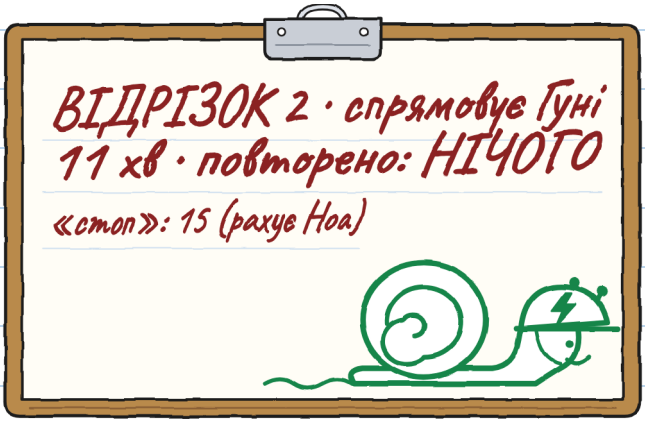

Я не сперечалася. Мені боліли зуби — так я їх стискала. —Ю.

Відрізок три, від рогу до двору. Несли Юля й я. Спрямовувала Ноа, з мапою змагань. Ірена роздала її всім командам.

За двадцять кроків Ноа зупинилася там, де починається провулок біля каналу.

— Не виходить.

— Що не виходить?

— Мапа веде нас сюди. До старих дверей. А ми заходимо через браму, яка по той бік.

Ми поставили театрик на землю. Спершу ставлять; потім сперечаються.

Я поклав свій план поруч із її мапою. На мапі змагань був намальований лише один вхід. Це була не брама: це були старі двері.

— Це стара мапа, — сказав я. — З тих часів, коли заходили звідти.

Звідти до брами було сорок два кроки Ноа. Або двадцять чотири мої метри. Її кроком і моєю рулеткою можна виміряти весь район.

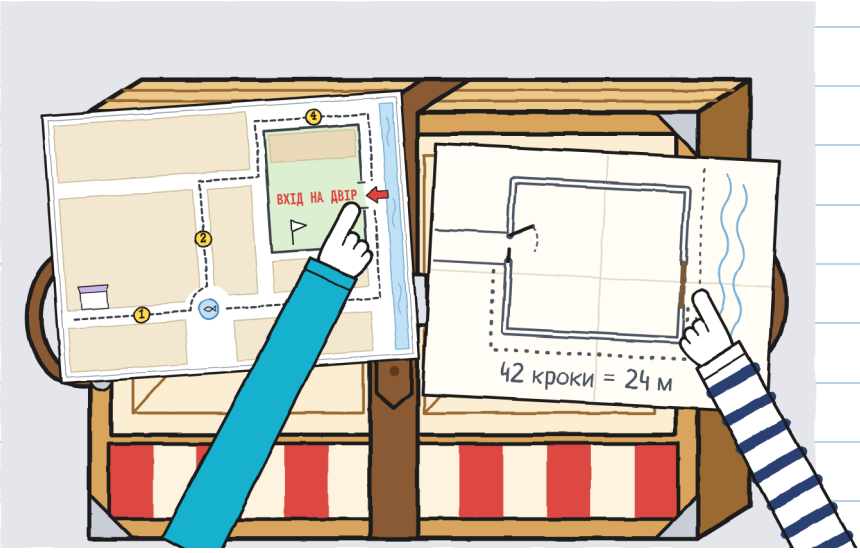

— Скажемо Ірені? — спитала Юля.

— І іншим командам, — сказала Ноа. — Бо інакше ті, хто йде пішки, всі полізуть у провулок. З велосипедами.

Я нічого не сказав. Я був згоден.

Ірена виправила мапи, одну за одною, червоним маркером. Тоньо глянув на свою.

— БЛИСКАВКА збиралася входити там, де сказано на мапі.

— Ви входите там, — сказала Ірена. — Для велосипедів мапа була правильна. Випадково.

Ми повернулися на ріг і повторили відрізок три, тепер до брами. Юля й я несли. Ноа спрямувала, розчистила шлях і повідомила — усе водночас:

— Стоп! Тримаю стулку! Проходьте!

Ми пройшли. Я заповнив трійкомір.

	НЕСТИ	СПРЯМОВУВАТИ	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ	ПОВІДОМЛЯТИ
ріг → двір	Гуні і Юля	Ноа	Ноа	Ноа: «мала неправильна»

Перший рядок з усіма заповненими клітинками. А четверту, ту, що «повідомляти», заповнила Ноа.

Брама важка. Ноа притримала її спиною, як ти у вівторок. Записую я, бо ти б не записав. —Ю.

Тоньо показав нам свій аркуш.

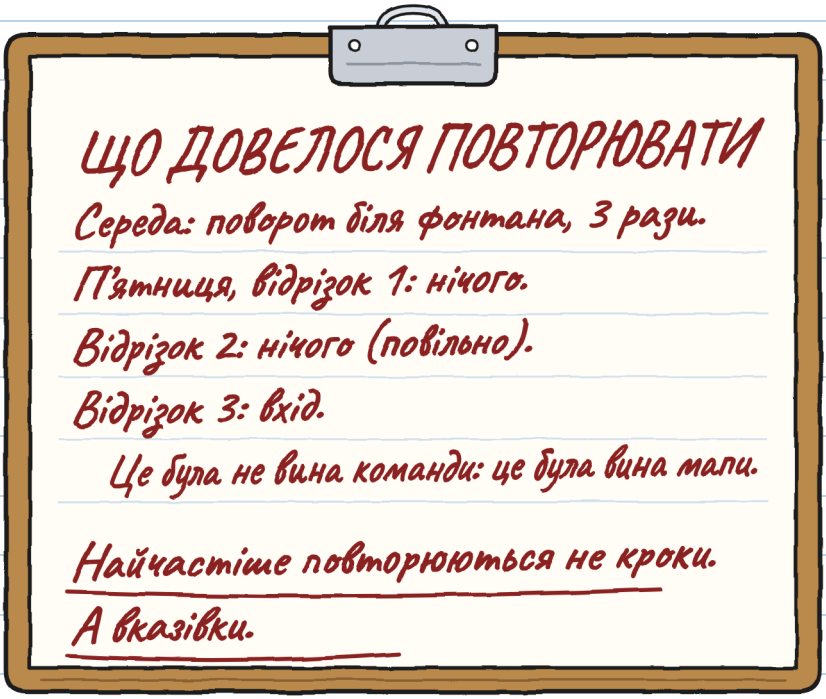

— Це останнє — думка, — сказала Юля.

— Це дані, — сказав Тоньо. — У БЛИСКАВЦІ неправильно сказаний напрямок оплачується двічі: туди й назад.

Він надів каску й пішов тренувати свою пробу. Дзінь.

Увечері в крамниці Мара склала театрик у коробку. Ноа глянула на пряжку.

— Завтра — на третій отвір. Хай і довше розстібати.

Я розкрив зошит на куточку з рисочками. Сьогодні я жодної не зробив. Порахував чотири незгоди. Усі чотири я сказав уголос. Виграв одну.

ВИРІШЕНО БЕЗ МЕНЕ: ////

ВИРІШЕНО БЕЗ НИХ: /

П'ятниця.

Незгод: 4.

Сказано: 4.

Виграно: 1.

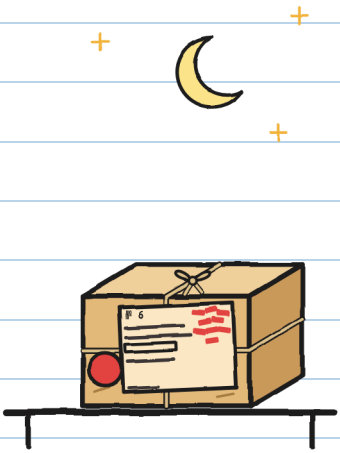

Та, яку ти виграв, — поставити театрик на землю, перш ніж сперечатися. Цю дарую. —Ю.

РОЗДІЛ 5

Чи важливо прийти першими?

У суботу я вдягнув свою суботню помаранчеву футболку.

— Ти пасуєш до зошита, — сказала Юля.

Об одинадцятій у дворі обоє дверей були відчинені вперше за багато років. Люди входили через обоє. Ірена зі свистком пояснила правила:

— Кожна команда доставляє свій вантаж сюди, проходячи всі пункти. З вантажем не бігають. Хто побіжить — повторює відрізок. Хто не повторює — виграє час.

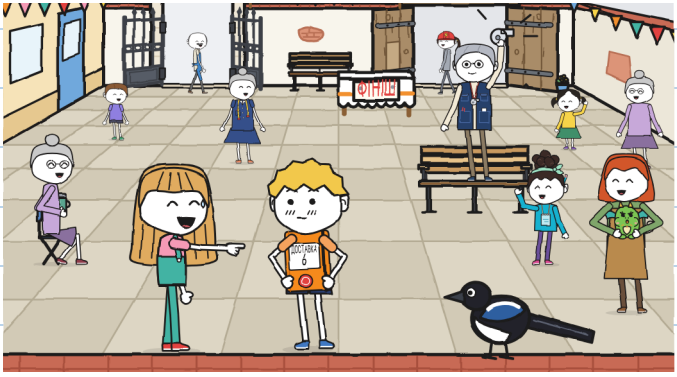

У списку було п'ять команд. БЛИСКАВКА везла конверт, на велосипедах. Хор — пюпітр для нот. Шахісти — гігантську дошку. Швачки — манекен без голови.

Нашу записала Ноа в понеділок, ще до знайомства зі мною:

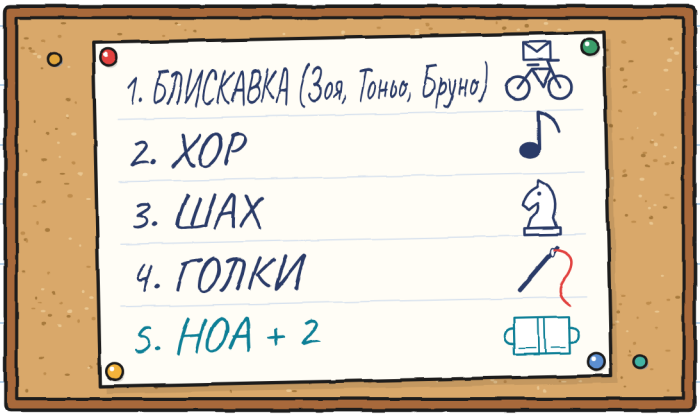

— Ми «Ноа + 2», — сказав я Юлі.

— Я — двійка, — сказала вона. — А ти будеш плюс.

Кожна команда стартувала від дверей, де ночував її вантаж. Нам дав старт дон Антоніо, що живе поруч і не бігає.

Мара винесла театрик. Ноа швидко застебнула ремінь, і ми підняли. Клац: панель розкрилася на п'ядь.

— На землю, — сказав я.

Ніхто не сперечався. Вдруге Ноа застебнула ремінь повільно, на третій отвір, і двічі смикнула, щоб перевірити.

Дон Антоніо опустив берет, як стартовий прапор.

— Без поспіху, — сказав він, — так і доходять.

Відрізок один. Юля спрямовувала.

— П'ять кроків... Поворот ліворуч!

— Ремінь!

Ми повільно оберталися навколо кульгавої риби, займаючи весь ріг, коли під'їхала Зоя на велосипеді. Вона була перша з усіх. Загальмувала й поставила ногу на землю.

— Проходьте ви. З таким не бігають.

Вона чекала, поки ми вийдемо з повороту. Потім поїхала. Ми йшли попереду неї двадцять секунд. Їх виміряла вона сама.

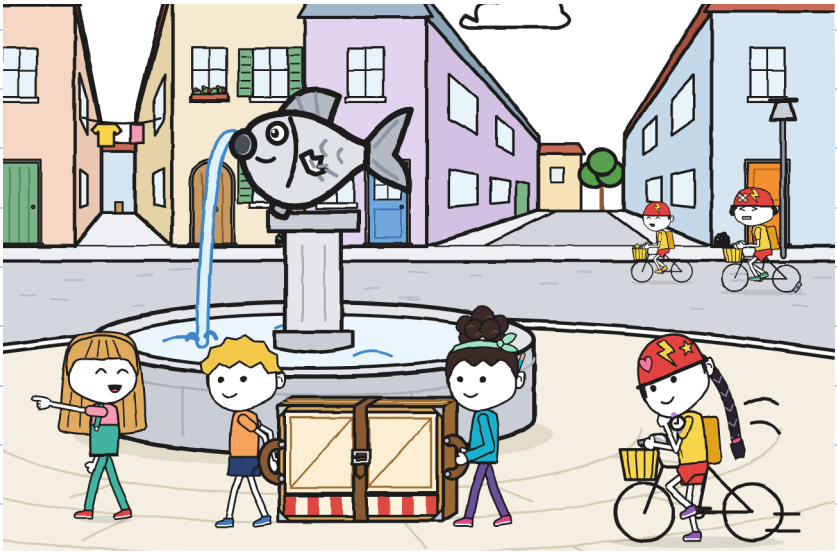

На кожному пункті на картці ставили штамп. На пекарні Елія ставила штамп великим пальцем, повним борошна.

БЛИСКАВКА тричі пройшла повз нас, щоразу іншою вулицею. Тоньо тримав обидві руки на кермі й дзвонив у дзвіночок на рогах. Бруно віз конверт. Зоя їхала попереду й чекала їх на кожному пункті. Вона не торкалася картки, доки не збиралися всі троє.

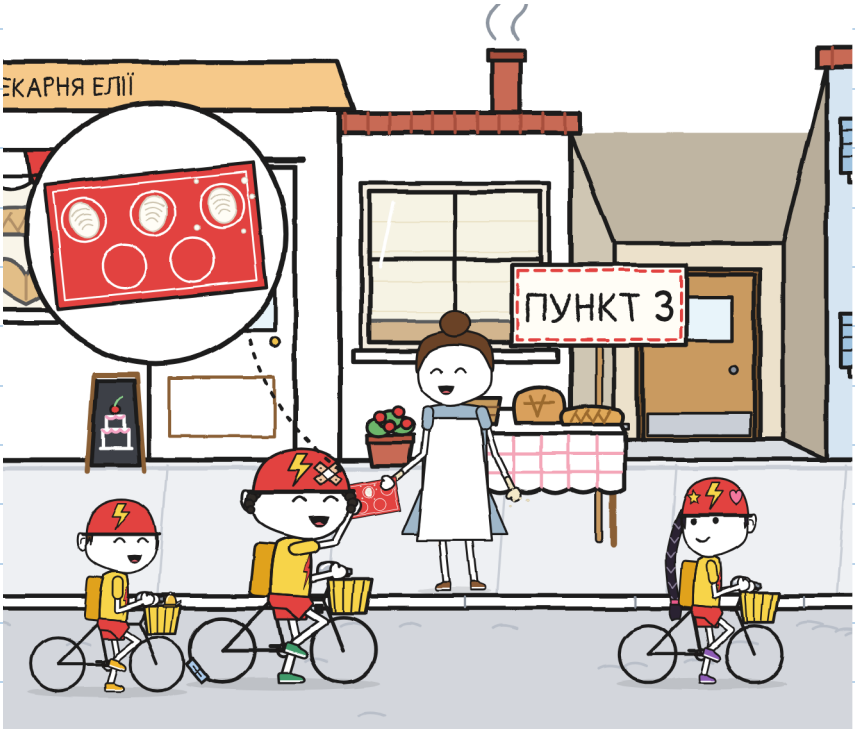

На відрізку два нас випередив хор зі своїм пюпітром. Бігом. Засвистів свисток Ірени. Хор повернувся до фонтана, тихенько співаючи.

Нас випередили шахісти. Нас випередив навіть манекен.

Юля не бігла. Ну, нога сама пішла. Вона її повернула.

— Чи важливо прийти першими? — спитала вона.

— На етикетці не написано «першими», — сказала Ноа. — Написано «складеним».

— Бордюр, — сказав я.

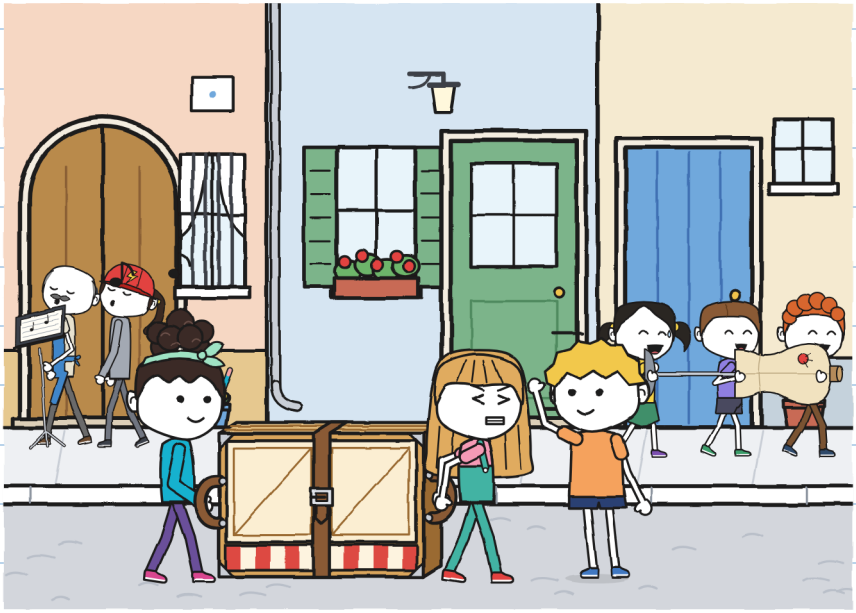

Відрізок три. Спрямовувала Ноа до брами. Там ми поставили театрик на землю.

— Хто відчиняє? — спитала Юля. І чекала відповіді.

Ми втрьох показали одночасно. Втрьох — в одне місце: Ноа показала на браму, Юля показала на браму, і я показав на браму. Тоді ми засміялися, бо так не вирішують, хто.

— Ти, — сказали ми з Ноа. Ноа стала до своєї ручки.

Юля притримала браму спиною й обома руками.

— Стоп! Тримаю стулку! Проходьте!

Ми пройшли. Складений. Цілий.

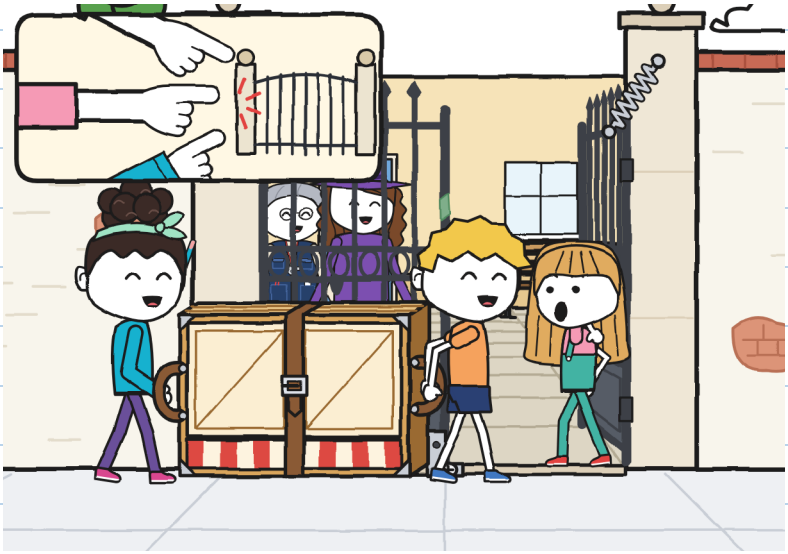

— Сорок одна хвилина, — сказала Ірена.

БЛИСКАВКА витратила чотирнадцять хвилин. Вони втрьох сиділи на землі біля велосипедів, не спітнівши. Мара прийшла з коробкою під пахвою. Ірена глянула на театрик на землі свого двору, складений, з ременем на місці. Розкрила теку й показала Марі аркуш реєстру. Юля дала Ірені зелений маркер.

— Мені підходить, — сказала Ірена. І підписала на етикетці.

На етикетці з'явилося слово ДОСТАВЛЕНО. Ніхто його не писав.

Ірена розкрила інвентар, список речей центру, щоб записати театрик. Не довелося: у нього вже була своя сторінка, зі старим рядком і дуже поганим почерком.

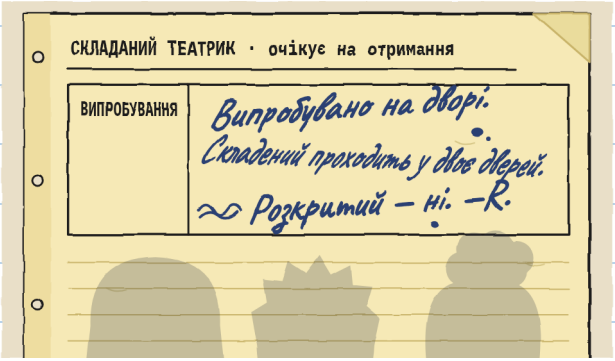

— Це з часів, коли я ще не вела майстерню, — сказала Ірена. — Я не знаю, хто це.

— Ми теж, — сказала Юля. — Але дещо вже дізнаємося.

R. побувало на цьому дворі й випробувало театрик, перш ніж відправити. Цього разу виміряло обидва входи: браму і старі двері.

Двері Елії. Двоє дверей двору. Міряє двері. Зберігаю для картки. —Ю.

Виграла БЛИСКАВКА, жодного разу не повторивши відрізок. Приз — хлібина від Елії з «1» із борошна. Зоя розрізала її на три частини. Частина Бруно була така сама, як її.

Командам, які прийшли з цілим вантажем, Ірена дала стрічку.

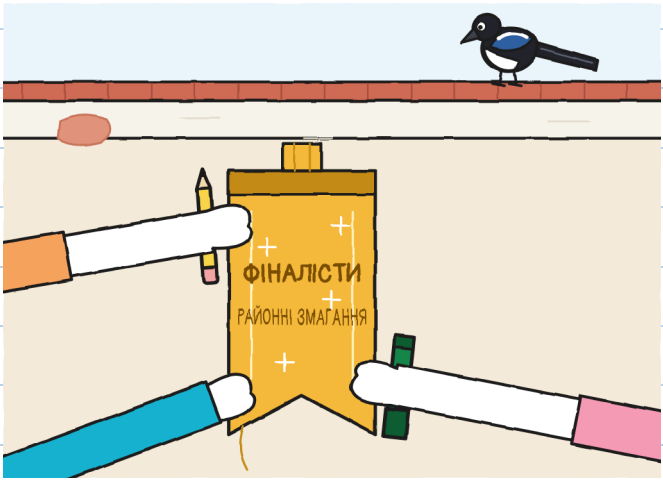

— Фіналіст — це той, хто приходить останнім, — сказала Юля.

— Це той, хто доходить до фіналу, — сказала Ноа.

— Ми дійшли до фіналу останніми, — сказав я. — Підходить для обох.

— Раз уже він тут, — сказала Ірена, — давайте відкриємо його виставою.

Вони розкрили його вдвох, Мара й Ірена. Ми — позаду.

У нас було дві хвилини, щоб вигадати театральну виставу. Ноа розподілила ролі. Спершу спитала:

— Хто хоче говорити мало?

Я підняв руку.

Крихта вислизнула від Віри, пролетіла метр і сіла на панель. Її хвіст звисав перед вікном. Це вже була вистава, а ми ще не почали.

Виставу назвали «Посилка, яка не хотіла заходити». Юля грала Мару, з паперовим ковпаком замість капелюха. Ноа грала всі двері. Я грав посилку, виглядаючи з вікна.

— Майстерня? — казала Ноа. — Тут шиття.

— ПОВЕРНЕНО, — казав я.

Я сказав це дев'ять разів. Глядачі рахували. Вдесяте Ноа розвела руки, і я сказав інше слово.

Щоб уклонитися, ми втрьох визирнули у вікно. Ми вміщалися. Тісно.

Не діляться на шматки. Стискається один. —Ю.

РОЗДІЛ 6

Що лишається, коли випробування закінчилося?

По обіді ми повернулися до крамниці з етикеткою. Ноа теж прийшла. Юля подивилася на табличку, потім на Мару.

— Можна?

— Це твоя табличка.

Юля закреслила 15 і написала велике 14. Мара приклеїла етикетку в реєстр, до інших п'яти.

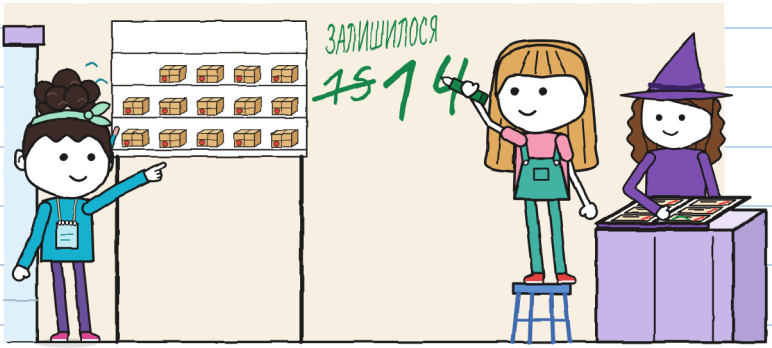

Ноа порахувала їх пошепки. Вийшло чотирнадцять. Вона вміє рахувати. —Ю.

Тоньо приніс класифікацію. Я записав її в зошит.

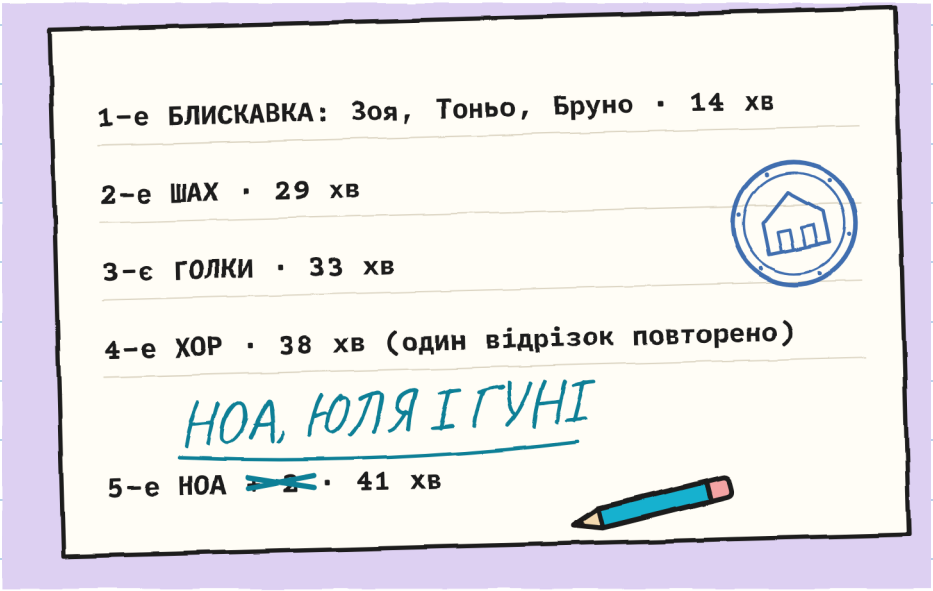

Я глянув двічі. «Бруно» стояв цілий, не закреслений і без нічого зверху.

Ноа виправила нашу команду своїм бірюзовим олівцем. Ніхто її не просив.

— У понеділок я не знала, як вас звати, — сказала вона. — Ну. Як звали Гуні.

Я дістав картку R. У ній було одинадцять підказок. Я додав ще одну.

Тоньо її прочитав. Прочитав і свою примітку, нижче. Нічого не закреслив.

— Воно випробувало театрик, — сказав він. — Мій дзвіночок не випробувало.

— Цього ми не знаємо, — сказала Юля.

— Про мій дзвіночок немає жодного рядка в жодному інвентарі, — сказав Тоньо. І це теж була правда.

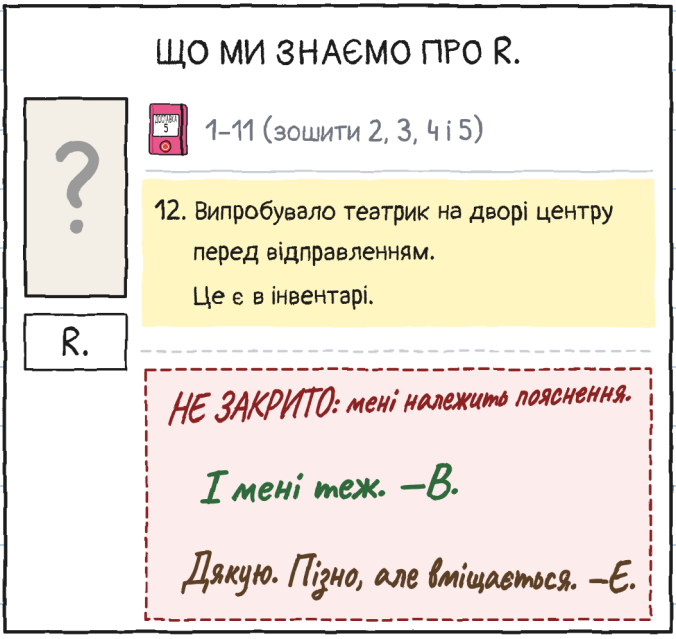

Потім я розгорнув план на прилавку. Ну, він уже не був складений.

— Бракує твоєї частини, — сказав я Ноа. — Того, що від фонтана й далі. Про ті вулиці я знаю лише метри.

Ноа глянула на Юлю. Юля глянула в стелю — це її спосіб не втручатися.

— Можна на ньому малювати?

— Для цього я тобі його й показую.

Ноа дістала олівець з-за вуха.

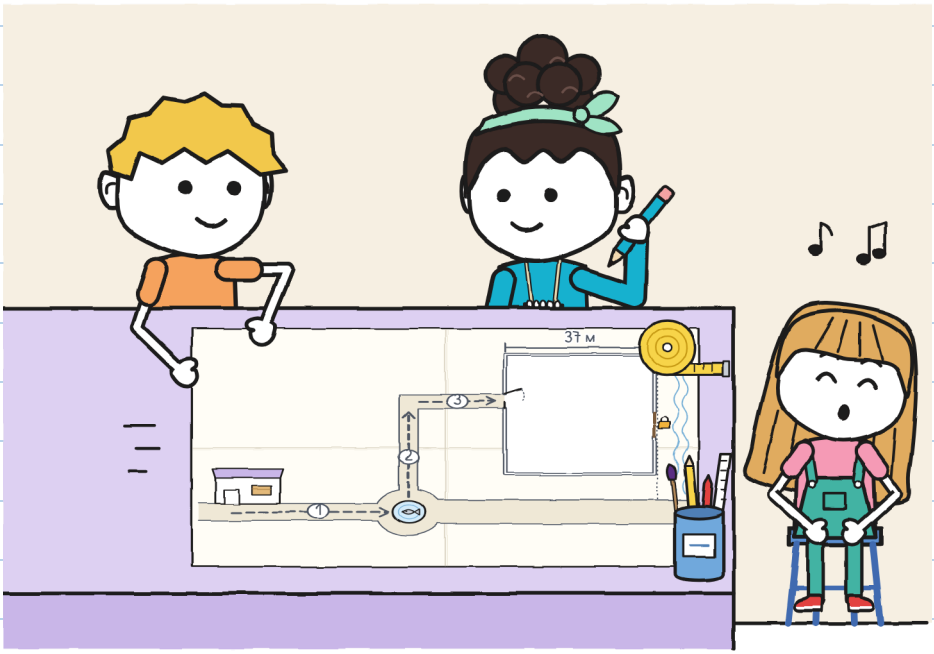

Ноа додала свою вулицю, центр зсередини й відстані — у кроках. Я поставив метри поруч. Юля не витримала й написала напис фонтана.

ПЛАН РАЙОНУ (ТРЬОХ НАС)

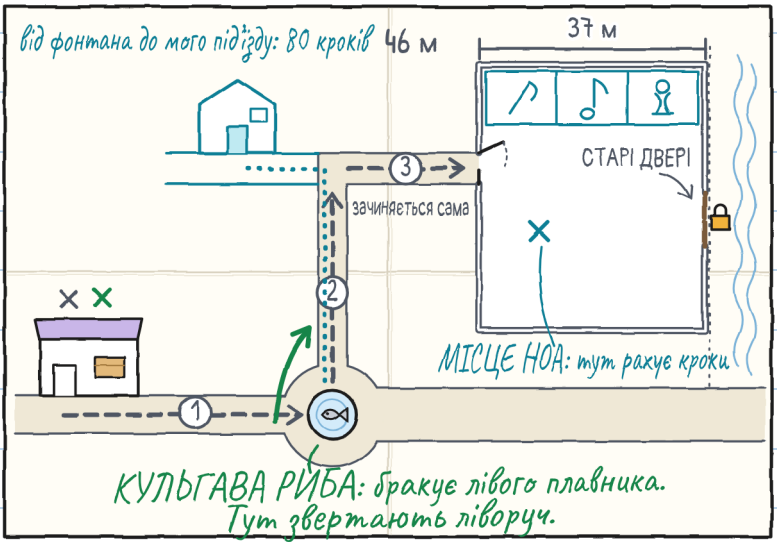

І поки вони малювали, мені розповіли історію кульгавої риби. Вона довга. Не така гарна, як кажуть. Але тепер я її знаю.

Вона чудова. Просто ми розповіли її погано: перебивали одна одну, коли говорили. —Ю.

Юля носила стрічку, зав'язану на зап'ясті. Три нитки вже розпустилися.

— Якщо залишу її собі, у понеділок це буде лише китиця, — сказала вона. — Покладемо в зошит?

Ми приклеїли її на першу сторінку, під СПІЛЬНЕ, з шматочком скотчу на кожному кінці. Я намалював її з розпущеними нитками. Якщо розпадеться, то розпадеться: я не малюватиму її новішою, ніж вона є.

Мій зошит не закривається так добре, як твій. Тому. —Ю.

Ноа гортала сторінки назад, з моїм дозволом, і дійшла до куточка з рисочками.

— А це що?

— Рахунок, який я вів неправильно.

— А це? — Вона прочитала вголос: — «Браму притримає й камінь».

— Це я подумав у вівторок.

— Камінь не каже «бордюр», — сказала Ноа. — І п'ятнадцять разів «стоп» теж.

Рисочки я не стер. Олівцем можна, але я не захотів.

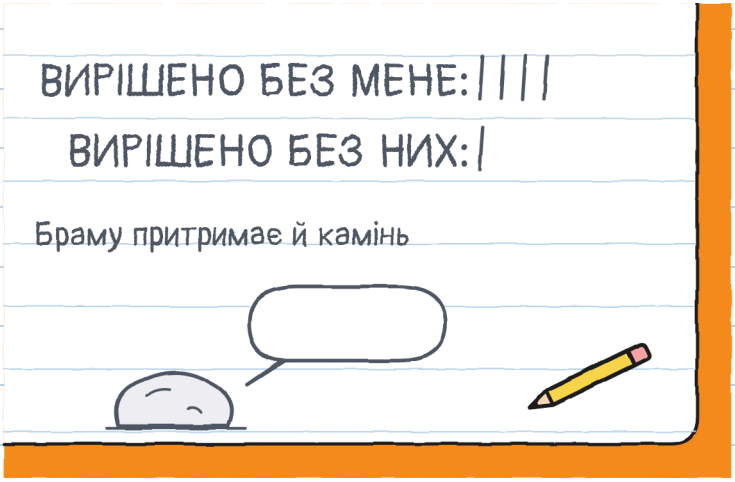

Не стирай їх. Вони трохи мої. —Ю.

У неділю на світанку чергувала Ноа, що живе навпроти центру. О дев'ятій вона принесла записку до крамниці. Йшла й рахувала кроки.

7:38: театрик, у майстерні, складений.
7:44: світає. Не рухається.
7:50: стоїть. Кроків, які він зробив: нуль. –Ноа

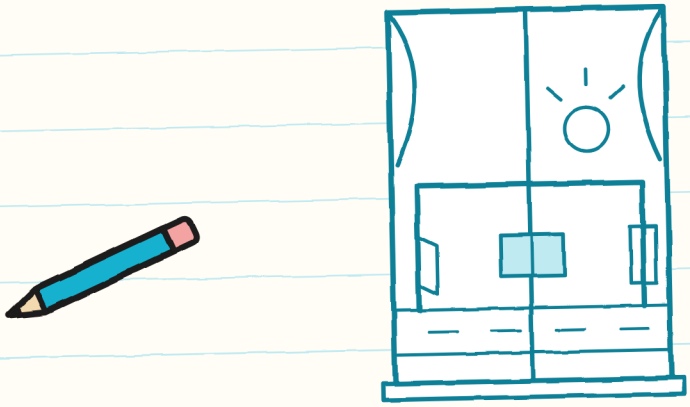

Чергує краще за мене, рахує краще за мене і не пече хліб. Двоє з трьох. –Ю.

Мара підняла ролету наполовину, щоб ми пройшли, і я намалював стелаж: чотирнадцять посилок і шість порожніх місць. Табличку міняти не довелося.

— Шість, — сказала Мара. І закрила свою книгу.

Тоньо сидів на своїй коробці в касці, хоча була неділя. Ноа стояла біля дверей. Ніхто їй не сказав «сідай». Ніхто не сказав «іди». Вона прийшла, бо захотіла, а в понеділок у неї репетиція.

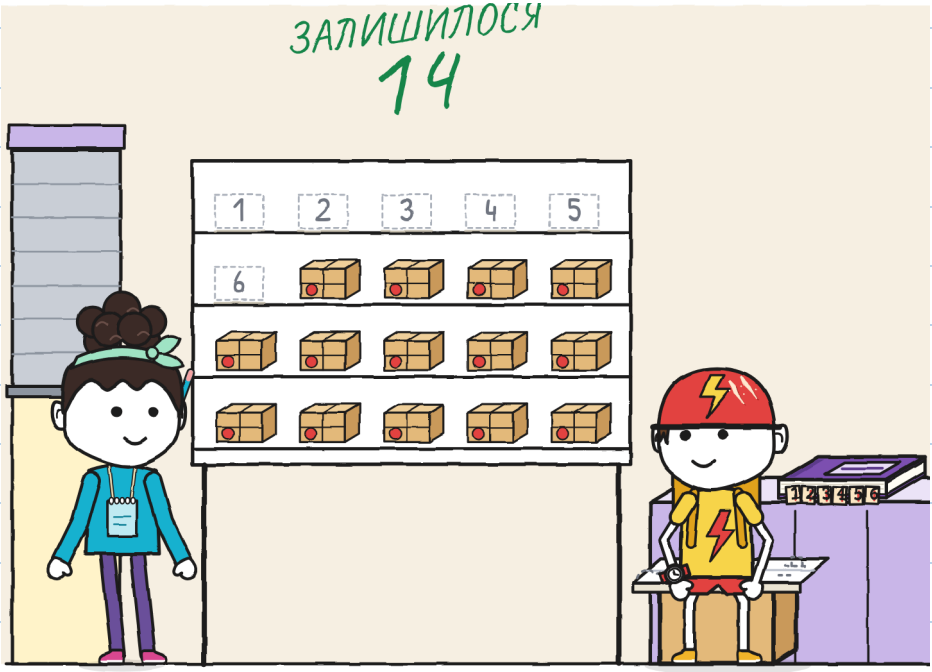

Щоб закінчити зошит, я намалював вікно театрика, порожнє.

Кожен намалював себе всередині. Я — олівцем. Юля — зеленим. Ноа — бірюзовим. Ноа спитала дозволу, перш ніж малювати в моєму зошиті. Юля — ні.

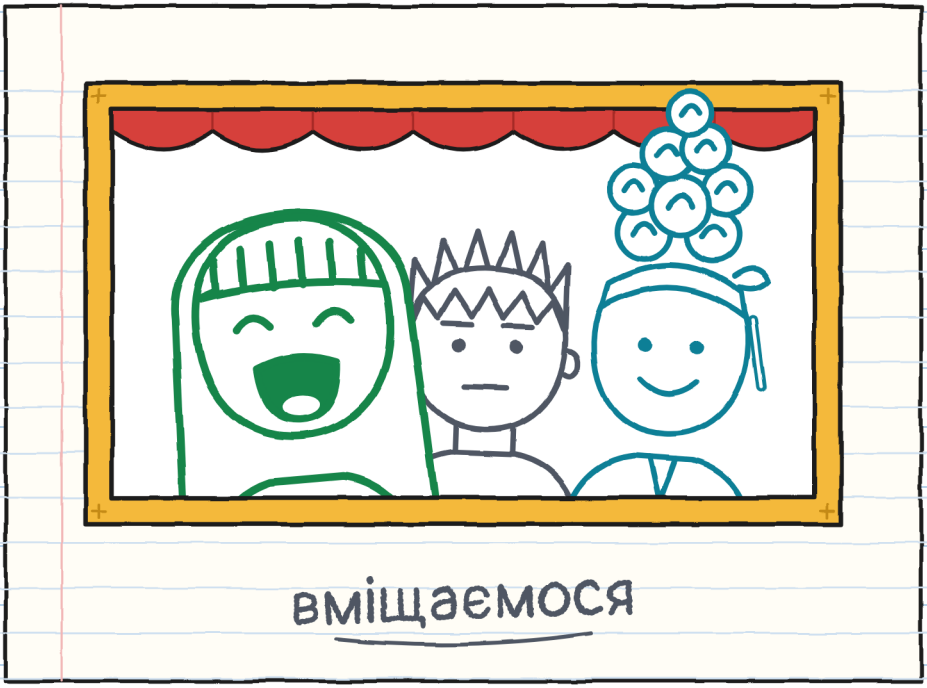

Спільне є спільне. Так написано на першій сторінці. —Ю.

ДОСТАВКА No 6. Відрізок за відрізком:

ВІДРІЗОК		ХТО НІС	ХТО СПРЯМОВУВАВ	ЩО ДОВЕЛОСЯ ПОВТОРЮВАТИ
	Крамниця → фонтан кульгавої риби	Гуні і Ноа	Юля	поворот біля фонтана (тричі)
	Фонтан → ріг	Юля і Ноа	Гуні	нічого (але повільно)
	Ріг → двір	Гуні і Юля	Ноа	вхід: мапа була стара
	Субота	усі троє	усі троє, по черзі	ремінь (на другий раз, на третьому отворі)
	До нас	Мара, сама	ніхто	дев'ять походів
	R.	?	?	не знаємо

	НЕСТИ 	СПРЯМОВУВАТИ 	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ 	ПОВІДОМЛЯТИ
1	Гуні і Ноа	Юля	Юля	Юля
2	Юля і Ноа	Гуні	Гуні	Гуні
3	Гуні і Юля	Ноа	Ноа	Ноа

Три клітинки. Ну, чотири. Три імені.
Жодної порожньої. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 7

(скоро)

Цього разу етикетка вимагала такої години, коли я вже в піжамі.

Хто не спить, коли всі інші зачиняються?
Крім мене. —Ю.

РАЙОН (версія 6)

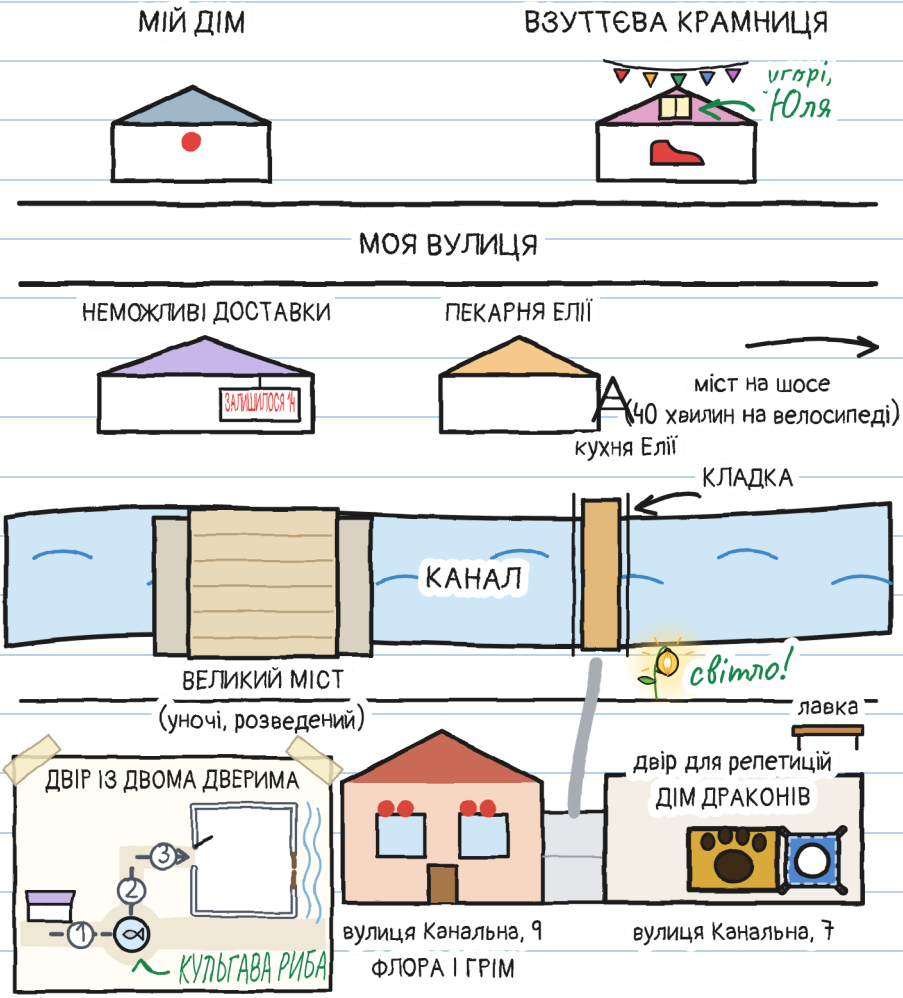

ТВІЙ МАРШРУТ

Хто несе? Хто спрямовує? Хто розчищає шлях?
Хто повідомляє?

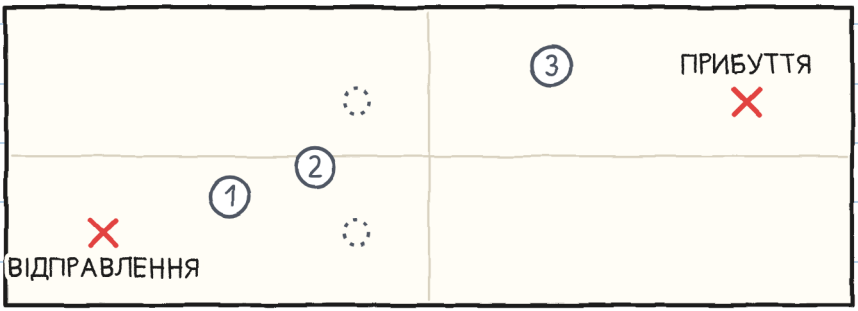

ТРІЙКОМІР

	НЕСТИ	СПРЯМОВУВАТИ	РОЗЧИЩАТИ ШЛЯХ	ПОВІДОМЛЯТИ
відрізок 1				
відрізок 2				
відрізок 3				

Якщо в клітинці завжди те саме ім'я — зміни його. —Ю.

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
ГУНІ НАПИСАВ СЛОВО Й ЗАЛИШИВ МІСЦЕ. БАЧИШ СЛОВО «СПІЛЬНЕ»?

РОЗМІР XS · A1
Я написав одне слово. Залишив півсторінки вільними. Вони не були вільними й хвилини.

РОЗМІР S · A2
На першій сторінці я написав одне слово. Залишив півсторінки вільними. Вільними вони не пробули й хвилини.

РОЗМІР M · B1
На першій сторінці я написав лише одне слово й залишив півсторінки вільними — про всяк випадок. Вільними вони не пробули й хвилини.

РОЗМІР L · B2
На першій сторінці я написав лише одне слово й залишив півсторінки вільними — про всяк випадок. Вільними вони не пробули й хвилини.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожен у своєму розмірі. Той самий театрик. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

СПРАВЖНЄ ПЕРЕНЕСЕННЯ: ЩО РОБИТИ

1. Перш ніж вирушати, подивись на весь шлях.
2. Одна людина йде вільною: відчиняє двері й повідомляє.
3. Руки — на ручках. Подалі від шарнірів і замків.
4. З вантажем не бігають і не змагаються.
5. Якщо хтось каже «стоп», зупиняються всі.
6. Спершу ставлять на землю; потім сперечаються.
7. Велике відкривають і складають удвох, із дорослою людиною.

Печатка ТІЛЬКИ В КАЗЦІ позначає те, що може бути в казці, але не під час справжнього перенесення.

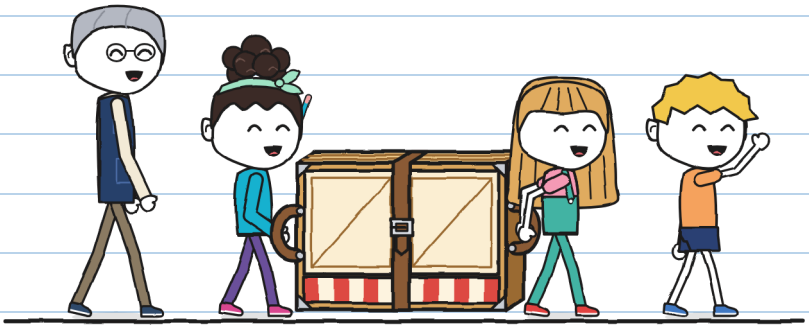

А якщо знаєш щось про дорогу, скажи про це раніше. —Ю.